

23. évközi vasárnap A.

Bevezetés

A mai, 23.-ik évközi vasárnap evangéliumában arról hallunk majd, hogy hogyan vezessük vissza a helyes útra az ellenünk vétő embertársainkat. A szentmise kezdetén azonban azt vizsgáljuk meg, hogy mi mikor és hányszor vétkeztünk és vétkezünk embertársaink ellen és hogyan tudnánk őket megkövetni.

Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié litánia

Urunk, Jézus Krisztus! Bocsásd meg embertestvéreink ellen elkövetett naponkénti vétkeinket. Uram irgalmazz!

Urunk, Jézus Krisztus! Add segítségedet, hogy elkerülhessük a sértődöttséghez és haraghoz vezető helyzeteket. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus Krisztus! Add segítségedet az embertestvéreink közötti feszültségek feloldásához. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Jól tudjuk, hogy Jézus Krisztus föltámadása, a Szentlélek eljövetele után az apostolok megkezdték az igehirdetést, amelynek központi témája Urunk Jézus Krisztus föltámadása volt. Csak később kezdték el az igehirdetés megkönnyítése végett az Úr Jézus cselekedeteit, példabeszédeit, tanításait, szavait írásban rögzíteni. Az evangélisták ezeket a följegyzéseket foglalták egységes írásműbe, a róluk elnevezett evangéliumokban.

A legkorábbi evangélium is, legkevesebb 20-30 évvel Krisztus halála után keletkezett. Ezért az evangéliumokban már tükröződik az első keresztény közösségek hite és vallásgyakorlata. Így a maiban is.

Jól kivehető ebből, hogy a kereszténység közösségi vallás. A közösségnek pedig szabályai vannak. Mai evangéliumi szakaszban az első keresztény közösségek egyik rendszabályáról hallunk, amely szépen tükrözi az őskeresztények ma már szinte elképzelhetetlen, egymás iránt érzett felelősségtudatát, közvetlen és testvéries magatartását.

De nézzük meg magát a fordítást. A „testvér” kifejezés alatt természetesen hittestvért, régiesen „atyafit” kell érteni, tehát nem családon belüli testvérekről van szó. Azután az „ellened” szócska a legrégebbi szentírásszövegekben nem szerepel. Ez azt jelenti, hogy nem szükséges, hogy ellenem vétkezzen valaki, hogy figyelmeztessem őt a bűnére, elég, ha bizonyosan tudom, hogy ő vétkezett, akkor nyilvánvalóvá kell tenni előtte négyszemközt az ő bűnét. Ám ezt diszkrétan, baráti beszélgetéssel.

Ha a testvéri beszélgetés nem járt sikerrel, az ügyet át kellett adni az egyháznak, a gyülekezet elé kellett vinni. Az eljárást mindenki természetesnek találta, senki sem ütközött meg rajta. Tudták ugyanis, hogy közösségüknek is szólnak, a jézusi szavak: „Amit megköttök a földön, a mennyben is meg lesz kötve, s amit feloldoztok a földön, a mennyben is fel lesz oldva”.

Ezekben a közösségekben a hívek tudtak a komoly nézeteltérések közepette is egymással nagylelkűen és szeretettel szót váltani.

Vajon mi lehet az oka annak, hogy ez manapság szinte lehetetlen? Miért lettünk türelmetlenek egymásnézeteivel, tévedéseivel és bűneivel szemben? Talán hiányzik belőlünk a krisztusi és közösségi szellem? Sajnos, igen. Sok esetben eszünk ágában sincs testvérnek tekinteni az egyazon közösséghez, nemzethez tartozó embertársainkat, ha olyan ideológiákat támogatnak, amelyek, ha szordimentó is, de ma is egyházellenes hangokat hallatnak, és ha módjukban lenne, visszaszorítanák az egyházat a sekrestyébe. Pedig, – bármennyire is viszolygunk még a gondolatától is, – testvéreink ők is. A velük szembeni komoly kötelességünket hangoztatja az első olvasmányban hallott eme mondat: „Emberfia! Ha nem teszel semmit sem, hogy az istentelent visszatérítsd útjáról, vérét tőled kérem számon.”

Közelebb kell hozni őket közösségeinkhez. Vissza kell hoznunk őket az egyházba, őket, az Istent mindenünnen száműzni akarókat, és olyanná kell tennünk keresztény közösségeinket, mint a kezdet kezdetén, az első keresztényeké volt. Összetartozó, egymásért felelősséget vállaló, s imádkozó közösségekké.

Tudjuk, hogy az első keresztények nagy erőt tulajdonítottak a közösségi imának. Szilárd meggyőződéssel vallották, hogy ha valamit ketten-hárman kérnek Istentől, azt bizonyosan meg is kapják. Meggyőződésük volt, hogy eggyé tartozásuk révén maga Krisztus elevenedik meg köztük és beteljesülnek Jézus szavai: „Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”

Ez volt mondható az őskeresztény közösségekről. De vajon elmondható-e az Úr Jézus kijelentése a mai keresztény közösségekről?

Nem elegendő ugyanis csak az összejövétel. Nem elegendő csak az, hogy ketten vagy hárman összejövünk. Az összejövétel még nem közösség, és végképp nem krisztusi közösség.

Az Ő nevében kell összejönnünk. Az „ő nevében” azt jelenti – ahogy analóg módon a „király” vagy a „köztársaság” nevében ítélkezik a bíró – hogy az ő hatalma alatt állunk. E minimális előfeltétel mellett azonban a közösség – és csakis a közösség – elképesztő hatalommal rendelkezik: Isten mindent megad nekik, amit kérnek, és döntéseik az égre is kötelezők! Emlékezzünk csak a már idézett szavakra: „Meg lesz kötve... Föl lesz oldva a mennyekben is.”

De az Ő nevében jövünk e mi össze?

Azután, megad-e nekünk az Úristen mindent, amit kérünk? Néha, nem. Közösségünk imája nem mindig talál meghallgatásra. Ilyenkor azt kérdezzük: hol az Úr? – De a kérdést fordítva is feltehetjük: Vajon nem közösségünkben van-e a hiba? Tudunk-e mi még egy szívvel, egy lélekkel közösségileg egy azon célért imádkozni?

Imádkozzunk mindig egyet-akaró, s őszinte szívvel! És akkor mindazt, amit az Úr nevében kérünk, megadja majd nekünk az Úr. Megadja majd nekünk és nemzetünknek a kiengesztelődést Önmagával és a kiengesztelődést egymással.

Ámen

F. F.